

Panium – číslo osemnásť

Tri razy 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Teraz sa budeme zaoberať niektorými dôsledkami dvanásteho verša jedenástej kapitoly Daniela a následne začleníme tri línie „250“ rokov do dejín veršov jedenásť až pätnásť, ktoré sa naplnili v bitke pri Paniu v roku 200 pred Kr. Línia „250“ rokov, ktorá sa začala v roku 457 pred Kr., sa končí v roku 207 pred Kr. uprostred obdobia, ktoré sa začína bitkou pri Rafii a končí bitkou pri Paniu. „250“ rokov v línii Nera sa končí trojstupňovými dejinami Konštantína, znázornenými rokmi 313, 321 a 330. „250“ rokov Spojených štátov sa končí 4. júla 2026.

Nerova línia predstavuje dejiny času skúšky obrazu šelmy, najprv v Spojených štátoch a potom vo svete. Línia roku 457 pred Kr. umiestňuje Trumpa z vojenského hľadiska do stredu medzi dve bitky. Obdobie, ktoré sa rozprestiera od roku 1776, takisto označuje stred pre Trumpovo posledné prezidentstvo. Aby sme tieto línie umiestnili na ich náležité miesto, najprv sa budeme zaoberať dvanástym veršom a zánikom Ruska a Putina. Potom tromi líniami „250“ rokov, potom líniou hasmonejskej dynastie. Keď budú tieto línie na svojom mieste, uvedieme Petra do súladu s Paniom. Keď budú tieto línie ustanovené, mali by sme byť schopní rozpoznať, ako má byť posolstvo z 18. júla 2020 opravené a hlásané a že je to posolstvo knihy Joel.

Júdsky kráľ Uzziáš a egyptský kráľ Ptolemaios

Dejiny, ktoré naplnili jedenásť verš v bitke pri Rafii, sú v súlade s dejinami kráľa Uziáša. Keď je Izaiáš očistený a zmocnený ohlasovať posolstvo neskorého dažďa, jeho povolanie prišlo v roku, keď zomrel Uziáš.

V roku, keď zomrel kráľ Uziáš, videl som aj Pána sedieť na tróne, vysokom a vyvýšenom, a lem jeho rúcha naplňal chrám. Izaiáš 6,1.

Uziášovej smrti predchádzala vzburá, ktorú prejavil a ktorá bola paralelná a zhodná so vzburou Ptolemaia tesne po víťazstve v bitke pri Rafii. Uziáš a Ptolemaios sú symbolmi južného kráľa, ktorého srdce sa povýšilo, ktorý sa búri tým, že sa usiluje spojiť svoju štátnu moc s cirkevnou autoritou. Keď sa Uziáš pokúsil spojiť cirkev a štát, malomocenstvo na jeho čele bolo predobrazom znamenia šelmy.

A tretí anjel ich nasledoval a hovoril mocným hlasom: Ak sa niekto klania šelme a jej obrazu a prijíma jej znamenie na svoje čelo alebo na svoju ruku, aj ten bude piť z vína Božieho hnevu, ktoré je nalievané nemiešané do kalicha jeho rozhorčenia; a bude mučený ohňom a sírou pred svätými anjelmi a pred Baránkom. A dym ich múk vystupuje na veky vekov; a nemajú odpočinku vodne ani v noci tí, ktorí sa klaňajú šelme a jej obrazu, ani nik, kto prijíma znamenie jej mena. Zjavenie 14:9–11.

Uzzijáš potom predstavuje postupnú smrť od času svojho vzurného pokusu spojiť cirkev a štát. Následne predstavuje „chromé kačacie“ spoluvládnutie so svojim synom počas jedenástich rokov. Uzzijáš žil po svojej vzbure ešte jedenásť rokov. Začiatok jeho vzbury symbolizuje nedel'ný zákon, pri ktorom sú cirkev a štát spojené a je presadzované znamenie šelmy. O jedenásť rokov neskôr zomrel, čo predstavuje koniec jeho vlády ako kráľa južného kráľovstva Júdu, ktoré bolo nádhernou krajinou, ktorou sú Spojené štáty.

V prorockom vzťahu k Ptolemaiovi predstavuje Uzzija Júdu, slávnú zem a odpadlícky protestantizmus, zatiaľ čo Ptolemaios predstavuje Egypt, ktorý je mocou draka, ktorého náboženstvom je špiritizmus. Keď sa títo dvaja králi posudzujú ako rovnobežné línie, Uzzija prestáva byť ilustráciou slávnej zeme a spolu sa stávajú symbolom dvoch národov. Egypt a Júda sú symbolmi náboženstiev špiritizmu a odpadlickeho protestantizmu. Sú symbolom štátu a cirkvi. Štátnictvo a cirkevnictvo, ktoré predstavujú, keď sú zjednotené ako jeden symbol, zahŕňajú dva národy, ako to bolo v prípade Médov a Peržanov, ako to bolo vo francúzskom Egypte a Sodome, ako sú republikánsky a protestantský roh Spojených štátov, ako to boli severné a južné kráľovstvá Izraela a Júdu, ako aj pohanský Rím a pápežský Rím. Ako symbol dvoch kráľovstiev sú prorocky spojené chrámom v Jeruzaleme, kde sa Uzzija i Ptolemaios usilovali obetovať v chráme v Jeruzaleme. Dva národy, ktoré sa obidva búria pri tej istej svätyni.

Je dôležité všimnúť si, že vzbura oboch kráľov sa vzťahovala na chrám v Jeruzaleme, ktorý je symbolom chrámu, kde Daniel v desiatej kapitole videl Krista. Dejiny oboch týchto kráľov sa zbiehajú pri ukrajinskej vojne, a týmto začínajú svoje svedectvo v roku 2014. Obaja boli vyvýšení vojenskými víťazstvami, ktoré v jedenástom verši predstavuje bitka pri Ráfii. Ráfia označuje pohraničnú oblasť šiesteho kráľovstva biblického proroctva a trojitého zväzku nedel'ného zákona. Je to aj hranica prechodu cirkvi bojujúcej k cirkvi víťaznej.

Po roku 2014 najbohatší kráľ oznámil svoj úmysel kandidovať na prezidenta v roku 2015. V roku 2020 najbohatší kráľ, predstavujúci republikánsky roh, utrpel svoju smrteľnú ranu, ktorá mala byť neskôr uzdravená. V roku 2022 ukrajinská vojna eskalovala. Potom sa Trump vrátil v naplnení trinásteho verša vo voľbách roku 2024. V júli 2023 zaznel hlas na púšti. Dňa 31. decembra 2023 bol protestantský roh vzkriesený, podobne ako aj republikánsky roh vo voľbách roku 2024, keď sa Trump vrátil, a potom sa v roku 2025 základná skúška skončila príchodom skúšky chrámu.

1989

Pravdy, ktoré boli odpečatené v roku 1989, boli dvojaké. Prorocké paralely reformačných hnutí a posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela boli odpečatené v tom istom čase. Na ustanovenie počiatočného posolstva štyridsiateho verša boli použité určité prorocké pravidlá. Niektoré z týchto samotných právd sú teraz kľúčom k skrytým dejinám toho istého verša, v ktorom boli tieto prorocké drahokamy objavené. Uvediem príklad.

V roku 1989 v adventizme neexistovalo jednotné porozumenie tomu, čo predstavuje posledných šesť veršov Daniela. Tento nedostatok jednoty bol dvojaký. Neexistoval konsenzus o význame týchto veršov. Tí, ktorí vyznávali, že týmto veršom rozumejú, predkladali ľudské predstavy zmiešané s teológiou odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu, s dedičstvom prvorodenstva,

ktoré prijali od svojich otcov z odboja roku 1863, keď naplnili úlohu neposlušného proroka pri Jeroboámovej zakladajúcej vzbure. Tieto jednotlivé predstavy o tom, čo tieto verše znamenajú, boli prinajlepšom súkromnými výkladmi. Ich predstavy o týchto veršoch boli buď v rozpore so základným prorockým uplatnením, a často v protiklade k samému východisku týchto veršov, ktoré sami označovali.

To, čo sme videli v tých veršoch, bolo súladným porozumením všetkých šiestich veršov. Práve súladnosť posolstva, ktorú sme videli, ma povzbudila predložiť svoje porozumenie, aj keď som vedel, že celý adventizmus odmieta to, čomu som rozumel. To, čo sme z tých veršov porozumeli, bolo prvý raz uverejnené v roku 1996 a porozumenie, ktoré tam bolo predložené, sa počas viac než tridsiatich rokov len upevňovalo!

Ak uvážite úplne prvý odkaz v časopise The Time of the End, nájdete Testimonies, zväzok 9, strana 11. Päť rokov pred 11. septembrom sa časopis začína odkazom 9/11. Jedným z tých porozumení, ktoré ma povzbudili, bolo pochopenie, že „v čase konca“ vo verši štyridsať boli králi severu a juhu duchovné, nie doslovné mocnosti. V tom čase som už vedel, že sestra Whiteová povedala, že knihy Daniel a Zjavenie sú tou istou knihou a že tú istú prorockú líniu, ktorá je v Danielovi, preberá Ján v Zjavení. Zistil som, že v Zjavení jedenásť, ktoré sa naplnilo v dejinách súvisiacich s časom konca v roku 1798, komentár sestry Whiteovej k tejto kapitole jasne učí, že Francúzsko bolo duchovným Egyptom, a rovnako jasne uvádza, že v Zjavení sedemnáť bola smilnica na šelme duchovným Babylonom.

Identifikácia týchto dvoch mocností od sestry Whiteovej sa nachádza vo Veľkom spore a tieto výroky spájajú svedectvo Jána a Daniela. Definícia kráľa juhu v jedenástej kapitole Daniela je mocnosť, ktorá ovláda Egypt, a kráľ severu je mocnosť, ktorá ovláda Babylon. Keď Biblia a Duch prorocký pôsobili v súčinnosti, aby ustanovili pravdu tým, že spojili Daniela a Zjavenie na dokázanie tejto skutočnosti, bolo to niečo, čo som nikdy nemohol prenechať nijakému pomýlenému teológovi ani pomýlenému samozvanému vodcovi samostatne sa podporujúcej služby.

Porozumieť Ptolemaiovi a Uzijášovi ako symbolom bitky pri Raffi a následkov, ktoré nastávajú po tom, čo sa ich srdcia povýšia, znamená riadiť sa skutočnosťou, že Ptolemaios predstavuje dračiu moc, ktorá poráža zástupnú moc Ríma, len aby napokon prehrala so zástupnou mocou, ktorá porazila Ptolemaia v desiatom verši a v roku 1989. Historické odlišnosti sú zámerné a dôležité.

Uziáš prijíma znak šelmy, keď sa pokúša spojiť cirkev a štát; Uziáš je slávna krajina a slávna krajina bola významným argumentom na počiatku posolstva v roku 1989. Je slávna krajina Spojenými štátmi, alebo je to Cirkev adventistov siedmeho dňa? Tí, ktorí sa vtedy pridržali mylnej predstavy, že slávna krajina je adventistická cirkev, spolu so všetkými, ktorí sa jej ešte stále pridružujú, by tvrdili, že slávny svätý vrch vo verši štyridsaťpäť bol zjavne Božou cirkvou, a to pre nich znamenalo, že vrch a krajina sú tým istým symbolom. Predpokladám, že je to štandardné ľudské uvažovanie.

Uziáš predstavuje slávnu krajinu a Ptolemaios predstavuje Egypt. Uziáš ako slávna krajina má dva rohy protestantizmu a republikanizmu. Politickým prejavom Ptolemaia je komunizmus a jeho

rozličné formy a náboženským prejavom Ptolemaia je špiritizmus a jeho rozličné formy. Charakteristickým znakom dračej moci je, že je konfederáciou, avšak falošný prorok, ktorým je slávna krajina, je jediným národom s dvoma rohmi.

Daniel 11,40 ukazuje, že Spojené štáty boli zástupnou mocnosťou pápežstva, keď bol Sovietsky zväz v roku 1989 zmietnutý. Táto pravda je v súlade s úlohou dvojrohej šelmy zo zeme zo Zjavenia 13, lebo obe knihy sú totožné.

A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; a mala dva rohy podobné baránkovým, ale hovorila ako drak. A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou a pôsobí, aby sa zem i tí, ktorí na nej prebývajú, klaňali prvej šelme, ktorej smrteľná rana sa zahojila. Zjavenie 13:11, 12.

Zjavenie trináste označuje Spojené štáty za zástupnú mocnosť pápežstva, lebo šelma zo zeme „vykonáva všetku moc“ šelmy z mora, ktorá prišla „pred ním“. Vo verši dva dal drak pohanského Ríma pápežstvu jeho moc, sídlo a veľkú autoritu. Slovo preložené ako „moc“ znamená moc, ale vo verši dvanásť je to iné slovo, ktoré je preložené ako „moc“ a znamená „delegovanú autoritu“.

Spojené štáty sú zástupnou mocnosťou pápežstva, ktoré bolo predobrazené pohanským Rímom, ktorý poskytol pápežstvu svoju vojenskú a hospodársku podporu, ako je uvedené v druhom verši. Týmto spôsobom pohanský Rím predobrazil Spojené štáty, ktoré by takisto poskytli svoje „vozy, lode a jazdcov“, aby vykonávali špinavú prácu pápežskej moci.

Keď sa v dejinách naplnili tri bitky desiateho, jedenásteho a pätnásteho verša, Antiochos Magnus bol pri každej z týchto bitiek. Táto skutočnosť určuje, že mocnosť predstavená v týchto troch bitkách je zástupnou mocnosťou šelmy, lebo je to vždy Antiochos, a Antiochos bol v roku 1989 zástupnou mocnosťou Spojených štátov.

Tri bitky, ktoré vedú k nedeľnému zákonu v šestnástom verši, nesú podpis Alfy a Omegy, ako aj štruktúru pravdy. Sú to Spojené štáty v prvej bitke a v tretej bitke, čo v prvej a poslednej bitke identifikuje alfu a omegu. Tri bitky, ktoré vedú k nedeľnému zákonu v šestnástom verši, nesú aj podpis pravdy. Zástupná moc nacistickej Ukrajiny je bitkou uprostred, ktorá predstavuje vzburu prostredného waymarku v rámci hebrejskej konštrukcie slova pravda. Tieto tri bitky predstavujú obdobie od roku 1989 až po nedeľný zákon, čo znamená, že predstavujú „skryté dejiny“ štyridsiateho verša.

Jedenásty verš jedenástej kapitoly Zjavenia označuje rok 2023 ako bod, v ktorom sú oba rohy vzkriesené. Jedenásty verš jedenástej kapitoly Daniela označuje to isté obdobie dejín. Vnútorňá línia proroctva a vonkajšia línia proroctva sa v roku 2023 zosúladujú. Vnútorňá línia je „vec“, ktorej Daniel porozumel, a vonkajšia línia je „videnie“, ktorému porozumel.

Skúška chrámu, ktorú znázorňuje Daniel, sa začala dvadsiateho druhého dňa a dvadsaťdva rokov po 11. septembri, čo je bod, v ktorom Izaiáš vstúpil do chrámu, vás privádza do roku 2023. Izaiáš stotožňuje smrť Uziáša po tom, čo žil jedenásť rokov s malomocenstvom, s 11. septembrom. Dielo budovania chrámu spočíva najprv v položení základu a potom vo vystavaní chrámu a osadení vrcholového kameňa, čo následne vedie k tretej lakmusovej skúške, predstavenej sviatkom trúb v línii Levitikus dvadsaťtri. Vnútorňé dielo večného evanjelia sa uskutočňuje počas dejín vonkajšej

linie. Vo verši jedenásť bol Putin predobrazený Ptolemaiom a kráľ Uziáš poskytuje druhého svedka k znázorneniu kráľa juhu, ktorý sa povyšuje prostredníctvom vojenského úspechu a ktorý sa potom pokúša vstúpiť do oblasti náboženstva.

A južný kráľ sa rozhorčí a vyjde do boja proti nemu, proti severnému kráľovi; a ten postaví veľké množstvo vojska, ale to množstvo bude vydané do jeho ruky. A keď odvedie to množstvo, jeho srdce sa povýši; a zvrhne mnohé desaťtisíce, ale nebude tým posilnený. Daniel 11,11.12.

Uriáš Smith sa zaoberá dejinami Ptolemaia Filopatora a jeho pokusom priniesť obeť v jeruzalemskom chráme.

„Ptolemaiosovi chýbala rozvážnosť, aby svoju víťaznú prevahu vedel dobre využiť. Keby bol na svoj úspech nadviazal, bol by sa pravdepodobne stal pánom celého Antiochovho kráľovstva; no uspokojiac sa len s niekoľkými hrozbami a zastrašovaním, uzavrel mier, aby sa mohol oddať neprerušovanému a neobmedzenému ukájaniu svojich zmyselných vášní. Tak, hoci premohol svojich nepriateľov, bol premôžený svojimi nerestami a, zabudnúc na veľké meno, ktoré si mohol získať, trávil svoj čas hodovaním a smilstvom.“

„Jeho srdce sa povýšilo pre jeho úspech, no ním nebol ani zďaleka posilnený; lebo potupné použitie, ktoré z neho urobil, spôsobilo, že sa proti nemu vzbúrili jeho vlastní poddaní. Povznesenie jeho srdca sa však zvlášť prejavilo v jeho zaobchádzaní so Židmi. Keď prišiel do Jeruzalema, obetoval tam obeť a veľmi túžil vojsť do najsvätejšieho miesta chrámu, proti zákonu a náboženstvu toho miesta; ale keď mu v tom, hoci s veľkou námahou, zabránili, odišiel z toho miesta planúc hnevom proti celému národu Židov a okamžite začal proti nim strašné a neúprosne prenasledovanie. V Alexandrii, kde Židia prebývali od čias Alexandra a požívali výsady najviac uprednostňovaných občanov, bolo v tomto prenasledovaní zabitých štyridsaťtisíc podľa Eusebia, šesťdesiat tisíc podľa Hieronyma. Vzbura Egyptanov a masaker Židov ho iste nemali upevniť v jeho kráľovstve, ale skôr boli dostatočné na to, aby ho takmer úplne zničili.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Vojenské víťazstvo Ptolemaia Filopatora pri Rafii v roku 217 pred Kr. Ptolemaia neposilnilo, ale spôsobilo, že „sa jeho srdce povýšilo“. Víťazstvo v ukrajinskej vojne Putina neposilní, ale „povýši jeho srdce“, tak ako vojenský úspech spôsobil, že si kráľ Uziáš povýšil srdce.

A Uziáš pripravil pre nich v celom vojsku štíty a kopije, prilby a panciere, luky i prakovnice na vrhanie kameňov. A zhotovil v Jeruzaleme stroje, vynájdené zručnými mužmi, aby boli na vežiach a na hradbách a aby z nich strieľali šípy a veľké kamene. A jeho meno sa ďaleko rozšírilo, lebo sa mu dostalo podivuhodnej pomoci, až kým nezmocnel. Keď však zmocnel, jeho srdce sa povýšilo na jeho skazu; lebo sa prehrešil proti Hospodinovi, svojmu Bohu, a vošiel do chrámu Hospodinovho, aby páliť kadidlo na kadidlovom oltári. 2 Kroník 26:14–16.

Dvaja južní králi, ktorých srdcia sa povýšili pre vojenské víťazstvá, sa pokúsili vstúpiť do toho istého chrámu a priniesť obeť, čo smel urobiť iba kňaz. V oboch prípadoch sa kňazi postavili proti pyšným pokusom týchto kráľov urobiť tak. Jeden kráľ potom začal odvetu proti Židom a druhého postihlo na čele malomocenstvo.

A kňaz Azariáš vošiel za ním a s ním osemdesiat kňazov Hospodinových, udatných mužov. A postavili sa proti kráľovi Uzijášovi a povedali mu: Neprislúcha tebe, Uzijáš, páliť kadidlo Hospodinovi, ale kňazom, synom Áronovým, ktorí sú posvätení, aby pálili kadidlo. Vyjdi zo svätyne, lebo si sa spreneveril, a nebude ti to na česť od Hospodina Boha. Vtedy sa Uzijáš rozhneval; a v ruke mal kadidelnicu, aby páliť kadidlo. A keď sa hneval na kňazov, malomocenstvo sa mu ukázalo na čele pred kňazmi v dome Hospodinovom pri kadidlovom oltári. A hlavný kňaz Azariáš i všetci kňazi sa naň pozreli, a hľa, bol malomocný na čele; preto ho odtiaľ vyhnali, ba aj on sám sa ponáhlal vyjsť, pretože ho Hospodin ranil. A kráľ Uzijáš bol malomocný až do dňa svojej smrti a býval v oddelenom dome, lebo bol malomocný; bol totiž vylúčený z domu Hospodinovho. A jeho syn Jótam bol nad kráľovským domom a spravoval súd nad ľuďom krajiny. Ostatné skutky Uzijášove, prvé i posledné, opísal prorok Izaiáš, syn Ámocov. 2 Kroník 26:17–22.

V roku 2014 európski globalisti a Obamov režim iniciovali proti národu Ukrajiny farebnú revolúciu. V roku 2022 začalo Rusko inváziu, ktorá napokon povedie k víťazstvu Putina a Ruska; znázornených Ptolemaiom a Uziášom, kráľmi juhu. Dvanásty verš hovorí, že po Putinovom víťazstve „jeho srdce sa povýši a zvrhne mnohé desaťtisíce; ale tým sa neposilní.“ Dejiny potom zaznamenávajú postupný zánik jeho kráľovstva.

Postupný úpadok viedol k jeho smrti, a keď sa Antiochos Veľký pomstí za svoju porážku pri Ráfii, Antiochos už viac nestál proti Ptolemaiovi Filopatorovi; vtedy sa obracal proti malému dieťaťu, ktoré bolo v tom čase vládcom Egypta. Dieťa je symbolom poslednej generácie, takže na jednej úrovni detský kráľ, ktorého Antiochos porazí pri Panii, predstavuje poslednú generáciu kráľovstva juhu. Na praktickej úrovni detský kráľ predstavuje slabosť vo vzťahu k Antiochovej sile.

„Mier uzavretý medzi Ptolemaiom Filopatorom a Antiochom trval štrnásť rokov. Medzitým Ptolemaios zomrel následkom nestriednosti a nemravnosti a po ňom nastúpil jeho syn Ptolemaios Epifanés, dieťa vtedy štvor- alebo päťročné. Antiochos v tom istom čase, keď potlačil vzburu vo svojom kráľovstve a podrobil si a upevnil vo východných krajinách poslušnosť, mal voľné ruky na každý podnik, keď mladý Epifanés nastúpil na egyptský trón; a domnievajúc sa, že je to príliš priaznivá príležitosť na rozšírenie svojej nadvlády, než aby ju nechal uniknúť, zhromaždil nesmierne vojsko „väčšie než prvé“ (lebo počas svojho východného ťaženia zhromaždil mnohé sily a získal veľké bohatstvo) a vytiahol proti Egyptu, očakávajúc ľahké víťazstvo nad detským kráľom. Ako sa mu darilo, to čoskoro uvidíme; lebo tu do záležitostí týchto kráľovstiev vstupujú nové spleti a na javisko dejín sú uvádzaní noví aktéri.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Kráľ Juhu

Načrtnúť posledné kroky Ruska znamená načrtnúť posledné kroky prorockého kráľa juhu. Prorockou charakteristikou duchovného kráľa juhu, ktorý sa v prorockých dejinách objavil v čase konca roku 1798, je spôsob, akým prichádza k svojmu koncu. Je to tiež prorocká charakteristika kráľa severu a falošného proroka. Každá z týchto troch mocností, ktoré vedú svet k Armagedonu, má koniec, ktorý je v Božom slove osobitne označený. Čokoľvek sa stane Putinovi a Rusku, bude mať svoj predobraz v minulých líniiach kráľa juhu.

Príklady zániku duchovného kráľa juhu boli predobrazené zánikom prvého duchovného kráľa juhu, ktorým bolo ateistické Francúzsko počas obdobia revolúcie. Zánik južného kráľovstva zahŕňa zánik južného kráľa. Napoleonov zánik zodpovedá zániku Francúzska a je v súlade so zánikom nasledujúceho kráľovstva juhu, ktorým bolo Rusko. Rusko ako moderný kráľ juhu začalo revolúciou, tak ako Francúzsko ako kráľ juhu začalo revolúciou.

Revolúcia je charakteristickým znakom draka, ktorý je symbolom južných kráľov. Drak, hlavný symbol kráľa juhu, je Satan, a keď sa na konci tisícročia pokúša o revolúciu, z neba zostupuje oheň a pohlcuje ho. Jeho vzburu v nebi na počiatku bola alfou jeho vzbury pri závere tisícročia.

V roku 1798 sa Francúzsko prorocky ujalo trónu ako duchovný kráľ juhu počas Francúzskej revolúcie. Táto revolúcia sa prehnala národmi Európy a napokon dospela až k Ruskej revolúcii, po ktorej v tom istom roku rýchlo nasledovala boľševická revolúcia.

Ruská revolúcia roku 1917 pozostávala z dvoch hlavných etáp: Februárovej revolúcie (ktorá zvrhla cársku monarchiu, ukončila samovládu a ustanovila dočasnú vládu uprostred obdobia dvojvládia so sovietskymi) a Októbrovej revolúcie (nazývanej aj boľševická revolúcia, pri ktorej boľševici pod vedením Lenina uchvátili moc štátnym prevratom, čo viedlo k nastoleniu sovietskej vlády a k ceste k socializmu/komunizmu).

V historických analýzach a revolučnej teórii (najmä z marxistických perspektív, aké zastávali Trockij, Luxemburgová a ďalší, ktorí vyvodzovali paralely) sa Francúzska revolúcia (1789–1799) často považuje za niečo, čo typologicky vyjadruje alebo poskytuje schému priebehu ruských udalostí. Dva kroky Francúzskej revolúcie, ktoré typologicky predstavovali tieto ruské fázy, sú:

- Počiatočná umiernená/konštitučná fáza (približne 1789–1792), ktorá zodpovedá Februárovej revolúcii. Táto francúzska fáza sa začala dobytím Bastily, zvolaním Generálnych stavov/Národného zhromaždenia, zrušením feudálnych privilégií, Vyhlásením práv človeka a ustanovením konštitučnej monarchie pod vedením girondistov a umiernených reformátorov. Zvrhla absolútnu monarchiu, no zachovala prvky buržoáznej/liberálnej vlády a dvojítych/sporných mocenských štruktúr (napr. medzi Zhromaždením a pretrvávajúcou monarchiou). Podobne február 1917 ukončil cárizmus, no viedol k buržoáznej dočasnej vláde a dvojvládii so sovietskymi.
- Radikálna/jakobínska fáza (približne 1792–1794, vrátane ustanovenia Prvej republiky, popravy Ľudovíta XVI. a obdobia vlády teroru pod Robespierrom a jakobínmi/Výborom verejného blaha) zodpovedá Októbrovej (boľševickej) revolúcii. Jakobíni sa prostredníctvom radikálneho konania zmocnili moci od umiernenějších girondistov, vyhlásili republiku, potlačili kontrarevolúciu a posunuli revolúciu k hlbšej spoločenskej premene a k obrane proti vnútorným/vonkajším hrozbám. To odzrkadľuje spôsob, akým boľševici zvrhli dočasnú vládu, upevnili vládu proletariátu/diktatúru proletariátu a presadzovali revolučný socializmus.

Tieto paralely zdôrazňujú, ako revolúcie často nasledujú určitý vzorec: po počiatočnom širokom povstaní proti starému režimu (vedenom umiernenými/meštianskymi silami) nasleduje krajne radikálne uchopenie moci radikálmi s cieľom „zachrániť“ a prehĺbiť revolúciu uprostred krízy.

Samotní bolševici sa vedome opierali o francúzsky príklad, vnímajúc svoje októbrové povstanie ako obdobu jakobínskeho prevratu — nevyhnutnú na zabránenie kontrarevolúcii a na naplnenie potenciálu revolúcie.

Táto typológia sa objavuje v dielach, ako sú Trockého Dejiny ruskej revolúcie (ktoré výslovne porovnávajú obdobie dvojvládia v Rusku s podobnou dynamikou vo Francúzsku) a spisy Rosy Luxemburgovej o ruských udalostiach, kde poznamenáva, že prvé obdobie ruskej revolúcie (marec – október) sleduje schému francúzskej (a anglickej) revolúcie, pričom bolševické prevzatie moci prebieha paralelne s nástupom jakobínov.

Ježiš vždy znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku a pád Napoleona ako prvého duchovného kráľa juhu nasledoval medzníky na začiatku revolúcie, a týmto spôsobom predstavoval pád Sovietskeho zväzu.

Napoleonov postupný (krok za krokom) zánik úzko zodpovedá postupnému úpadku Sovietskeho zväzu a jeho kolapsu v roku 1991, v tom istom typologickom rámci, v ktorom dve fázy Francúzskej revolúcie predznamovali februárovú a októbrovú etapu Ruskej revolúcie roku 1917. Táto paralela siaha aj do fázy poradikálnej konsolidácie (bonapartizmu) a jej nevyhnutného rozkladu. To vychádza tak zo všeobecných historických vzorcov, ako aj z marxistických analýz (najmä Trockého v diele Zradená revolúcia a v príbuzných prácach), ktoré Napoleona chápu ako archetyp bonapartizmu: režimu silného muža, ktorý vzniká po radikálnom vrchole revolúcie, udržiava rovnováhu medzi triedami, zachováva kľúčové štrukturálne výdobytky revolúcie (pričom potláča jej demokratický impulz), buduje osobné/vojensko-byrokratické impérium, nadmerne sa rozpína a potom utrpí fázovitý kolaps vedúci k čiastočnej obnove starého poriadku.

Bonapartistický vzostup Napoleona má paralely so stalinskou konsolidáciou

Po jakobínskej radikálnej fáze a thermidoriánskej reakcii (1794) nastupuje nestabilný Direktórium (1795–1799); Napoleonov prevrat 18. brumaira (1799) nastoľuje Konzulát, potom Cisárstvo (1804). Kodifikuje a vyváža buržoázne revolučné výdobytky (Napoleonský zákonník, zrušenie feudálnych privilégií, silný centralizovaný štát), no podriaďuje ich autoritatívnej vláde, vojenskej sláve a novej elite.

Po bolševickej/októbrovej radikálnej fáze a raných sovietskych experimentoch nastupuje byrokratická degenerácia (najmä od polovice 20. rokov). Stalinovo upevnenie moci poráža Ľavú opozíciu, presadzuje „socializmus v jednej krajine“ a vytvára policajno-vojensko-byrokratickú diktatúru. Plánované hospodárstvo a znárodnené vlastníctvo (kľúčové výdobytky Októbra) sú zachované, no premenené na nástroje privilegovanej kasty, pričom internacionalizmus je opustený.

V oboch prípadoch je revolučná energia „zmrazená“ a presmerovaná do štátnej moci a expanzie pod jednou postavou alebo aparátom (Trockij výslovne označil stalinský režim za formu „sovietskeho bonapartizmu“, bližšiu Napoleonskému cisárstvu než konzulátu).

Postupný kolaps

Toto je jadro súladu — úpadok nie je jedinou náhlou udalosťou, ale postupným sledom erózií spôsobených nadmerným rozšírením, vnútornými rozpormi, vojenskými močiarimi, stratou kontroly nad perifériou, zlyhanými reformami a napokon konečným rozpadom/obnovou.

Napoleonská strana (1812 až 1815)

- 1812: Katastrofálne vpádnutie do Ruska — Grande Armée (600 000 mužov) zdecimovaná logistikou, zimou a odporom. Katastrofický zlomový bod; obrovská strata prestíže a ľudskej sily.
- 1813: Proti nemu sa vytvára koalícia; porážka pri Lipsku („Bitka národov“) — strata nemeckých spojencov a území; ríša sa začína zmenšovať.
- 1814: Spojenci vpadli na vlastné územie Francúzska; Paríž padol; Napoleon abdikoval a bol poslaný do vyhnanstva na Elbu.
- 1815: Krátky návrat (Sto dní), konečná porážka pri Waterloo; trvalé vyhnanstvo na Svätú Helenu; obnovenie bourbonskej monarchie (reakčný návrat späť voči výdobytkom revolúcie, hoci nie úplný — niektoré právne a administratívne zmeny pretrvali).

Sovietska strana (70. roky až 1991)

- Koniec 70. rokov – 80. roky: hospodárska stagnácia („zastoj“ za Brežneva), chronický nedostatok, technologické zaostávanie a ochromujúce preteky v zbrojení s USA/NATO — systémové preťaženie začína vyprázdňovať hospodárstvo zvnútra.
- 1979–1989: vojna v Afganistane — sovietsky „Vietnam“; močiar vyčerpáva zdroje, morálku a medzinárodné postavenie (všimnite si ironickú paralelu: Napoleon bol zničený v Rusku; ZSSR krvácal v drsnom, vzdorovitom bojiisku).
- 1985–1989: Gorbačovove reformy perestrojky/glasnosti (pokus o „záchranu“ systému, podobne ako niektoré neskoré napoleonské úpravy) namiesto toho odhaľujú a urýchľujú rozpory; satelitné štáty východného bloku sa búria a vymykajú sa spod kontroly (Berlínsky múr padá 9. novembra 1989, režimy sa rúcajú v priebehu rokov 1989–1990) — strata „vonkajšieho impéria“, presne ako Napoleonova strata spojeneckých štátov.
- 1990–1991: Vnútorné nacionalistické krízy, republiky vyhlasujú zvrchovanosť; augustový prevrat z roku 1991, zorganizovaný tvrdou líniou, katastrofálne zlyháva; Gorbačov 25. decembra 1991 odstupuje; ZSSR sa rozpadá na 15 štátov. Nasleduje kapitalistická reštaurácia (šoková terapia z obdobia Jelčina, oligarchovia, privatizácia) — analogická bourbonskej reštaurácii: predrevolučné triedne prvky (alebo ich ekvivalenty) sa vracajú a oslabujú plné revolučné vlastnícke vzťahy, pričom si zachovávajú niektoré administratívne formy.

V oboch prípadoch sa „impérium“ (francúzsky kontinentálny systém verzus sovietsky východný blok/vplyv RVHP) rozpadá zvonka dovnútra, vnútorný rozklad sa zrýchľuje, záverečná kríza odhaľuje prázdnotu a staré spoločenské sily sa znovu presadzujú (monarchia/kapitalizmus). Bonapartizmus sa ukazuje ako neudržateľný — „pyramída vyvážená na svojom hrote“, ako to vyjadril Trockij — pretože spočíva na potláčaní demokratickej základne revolúcie, pričom zároveň

bráni (no deformuje) jej ekonomickú základňu uprostred nepriateľských vonkajších tlakov. Sovietski kolaps nebol v dlhodobej perspektíve „náhly“, ale vyvrcholením postupného vnútorného hnitia, tak ako sa ani Napoleonovo impérium nestratilo zo dňa na deň, ale rozkladalo sa prostredníctvom postupných porážok až po reštauráciu.

Začiatok i koniec Francúzska a Sovietskeho zväzu sa zhodujú so svedectvom kráľa Uziáša a Ptolemaia. Ptolemaios IV. Filopatér zvíťazil rozhodujúcim spôsobom v bitke pri Rafii (217 pred Kr.) nad kráľom severu (Antiochom III.), no „nebude tým posilnený“ — namiesto toho, aby využil svoju prevahu, uzatvára mier, vracia sa k prepychu a sebaopovrhovaniu a potom (podľa záznamu zachovaného v 3. Makabejcov 1–2) Ptolemaios po svojom triumfe navštevuje Jeruzalem. Jeho srdce sa povýšilo, pokúša sa vstúpiť do Svätyne svätých a sám priniesť obeť — čin uzurpácie a vzdoru proti pravému Bohu. Je zasiahnutý Božím súdom (ochrnutím), ponížený a obracia sa k prenasledovaniu Božieho ľudu. Jeho vláda je potom vládou postupného úpadku: mravnej skazenosti, vnútorných vzbúr a straty sily až do jeho smrti. Toto je presný obraz kráľa Uziáša (2. Paralipomenon 26:16–21), ktorého srdce sa po vojenskom úspechu povýšilo, ktorý potom vošiel do chrámu páliť kadidlo (uzurpujúci si úrad kňazov) a bol zasiahnutý malomocenstvom na čele, čo bol verejný, viditeľný súd. Odvtedy žil Uziáš v odlúčení, odrezaný od domu Hospodinovho, až do smrti — pomalý, vlečúci sa skon, a nie okamžité zničenie.

Obaja sú južní králi, ktorých pýcha sa prejavuje vniknutím do chrámu v Jeruzaleme, po ktorom nasleduje postupný, rozkladný koniec namiesto okamžitého pádu. Toto je typologická predloha pre každého neskoršieho „kráľa juhu“.

1798: Francúzsko sa stáva duchovným kráľom juhu

V „čase konca“ (1798) ateistické Francúzsko (mocnosť, ktorá práve prejavila duchovné charakteristiky Egypta — otvorené popieranie Boha, ako v Zjavení 11,8) zaútočí na kráľa severu (pápežstvo) tým, že zajme pápeža. Napoleon je vojenským stelesnením tohto útoku. Francúzsko nesie v roku 1798 korunu juhu, pretože vyvyšuje toho istého ateistického ducha, ktorého stelesňoval staroveký Egypt.

Ale tak ako Ptolemaios nemohol „naplno využiť svoje víťazstvo“, ani radikálna fáza Francúzskej revolúcie nedokázala udržať ani v plnosti vyviezť svoje zisky. Koruna juhu prechádza ďalej, keď filozofia ateizmu dozrieva a nachádza nový vládny hlas.

Progresívne symboly vodcovstva: od Napoleona cez Lenina po Stalina

Tieto tri nie sú náhodné; sú to postupné zakončenia — každé z nich predstavuje ďalšie štádium na dráhe kráľa juhu smerom k jeho vlastnému pomalému rozkladu. Napoleon — prvý veľký symbol po roku 1798. Víťazný v Egypte (doslovnom juhu) zachádza príďaleko (ruské ťaženie roku 1812 bolo katastrofou), čím sa začína séria strát jeho okrajového impéria krok za krokom (1813–1814), utrpí konečnú porážku (Waterloo 1815) a dvakrát je poslaný do vyhnanstva. Napoleon predstavuje postupný, fázovitý zánik — presne tak ako Ptolemaios a Uziáš.

Lenin uchvátil korunu v októbrovej revolúcii roku 1917. Bolševický „tlak“ pokračuje vo vojne proti starému poriadku (vrátane náboženskej moci). Radikálna fáza sa však nedokáže stabilizovať; Leninovo vlastné zdravie sa podlamuje už zavčasu a systém sa začína byrokratizovať.

Stalin, konsolidátor (sovietsky bonapartizmus), „zmrazuje“ revolúciu do vojensko-byrokratického impéria, zachováva jej jadrové výdobytky (znárodnené hospodárstvo ako protifeudálnu paralelu k Napoleonovmu kódexu), no obracia moc dovnútra (čistky) i navonok (expanzia). Srdce sa však zvyšuje v ateizme; systém nedokáže skutočne „naplno využiť svoje víťazstvo“. Nadmerné rozpätie síl (Afganistan ako paralela k Napoleonovmu ťaženiu do Ruska), stagnácia, neúspešné reformy (perestrojka bola posledným zúfalým pokusom), strata satelitov (1989–90 = strata „spojencov“) a napokon konečný rozklad (1991).

Rozpad Sovietskeho zväzu nebol náhly — bol postupný, presne tak, ako sa krok za krokom rozpadalo Napoleonovo cisárstvo a ako po svojom okamihu chrámovej pýchy chradli vlády Ptolemaia a Uziáša. „Duchovný“ kráľ juhu (ateizmus v štátnej podobe) prijal svoj vlastný vlečúci sa súd: zvnútra vyprázdnený, neschopný udržať lož, zmietnutý v protihnutí kráľa severu (obnovenie pápežstva v mocenskom vákuu).

Francúzska revolúcia (dva kroky) je predobrazom ruskej revolúcie (februárovej a októbrovej/bolševickej). Napoleonský bonapartizmus a postupný úpadok sú predobrazom stalinskej konsolidácie a postupného úpadku Sovietskeho zväzu. To všetko je novodobým rozvinutím línie južného kráľa z Daniela 11: od Ptolemaiovho zlyhania pri Rafii a chrámovej spupnosti, cez Uziášov totožný hriech a pomalý koniec, až po Francúzsko roku 1798 a jeho ateistického dediča (obdobie Lenina–Stalina), ktorý sa svojimi víťazstvami nemohol upevniť.

Lenin, radikálny zakladateľ alebo uchvatiteľ moci (paralela k jakobínsko/bolševickému vzostupu; fáza „tlačenia“ po roku 1917 sa podobá ranému Napoleonovmu konzulátu po Brumairi). Stalin bol bonapartistickým konsolidátorom (budovateľ sovietskeho impéria, čistky, víťazstvo v druhej svetovej vojne, vrchol studenej vojny; srdce pozdvihnuté v ateizme, no neschopný dlhodobo naplno „upevniť“ víťazstvo — začína sa nadmerné rozpínanie).

Chruščov bol postvrcholovým vodcom obdobia „odmäku“ (1953–1964): odsudzuje Stalina (tajný prejav z roku 1956), odhaľuje určitú korupciu, pokúša sa o obmedzené reformy, no nedokáže vyriešiť systémové rozpory. To zodpovedá „thermidorovskej“ alebo ranodeklinačnej fáze — uvoľňuje teror, zatiaľ čo jadrová ateistická štruktúra zostáva zachovaná, avšak prestíž upadá (napr. poníženie v kubánskej raketovej kríze v roku 1962 odzrkadľuje menšie napoleonské neúspechy pred tými veľkými).

Gorbačov bol zúfalým reformátorom (1985–1991) s perestrojkou (prestavbou) a glasnosťou (otvorenosťou) ako krajnými pokusmi „zachrániť“ systém, no tie urýchlili kolaps — stratu východného bloku (1989, Berlínsky múr), vnútorné vzbury. Toto je najzreteľnejší znak „postupného ukončenia“: podobne ako Napoleonove neskoré pokusy o prispôsobenie pred inváziou roku 1814, alebo pretrvávajúci úpadok Ptolemaia/Oziáša po chrámovej pýche. Gorbačovov konkordát/stretnutie s pápežom Jánom Pavlom II. roku 1989 (kráľom severu) symbolizuje duchovnú porážku — ateizmus južného kráľa ustupujúci pápežskému znovuvzostupu.

Jel'cin bol záverečnou postavou rozpadu (od roku 1991), ktorá viedla k odporu proti augustovému prevratu v roku 1991, stáva sa prezidentom Ruska, dohliada na rozpad ZSSR (december 1991), privatizáciu prostredníctvom šokovej terapie a kapitalistickú obnovu. Stelesňuje chaotický koniec a čiastočnú „obnovu“ predrevolučných prvkov (oligarchický kapitalizmus, ako návrat Bourbonov po Napoleonovi). Palác južného kráľa je zmetnutý, čím sa naplňa víťazné víchrové ťaženie severu z Daniela 11:40 (pápežstvo prostredníctvom spojenectva s USA).

Typológia zdôrazňuje pretrvávajúci, postupný súd skôr než okamžitý pád, tak ako Ráfijské víťazstvo Ptolemaia IV. viedlo k pýche, vniknutiu do chrámu, Božiemu úderu a pomalému úpadku; Uziášovu izoláciu pre malomocenstvo až do smrti; Napoleonove postupné straty (Rusko, Lipsko, Paríž, Elba, Waterloo). Sovietska línia určuje vrchol moci za Stalina, postupné vyprázdňovanie počas Chruščovovho odmäku, ktorý odhaľuje trhliny v systéme. Potom sa stagnácia v Brežnevovej ére a následne Gorbačovove reformy stávajú urýchľujúcimi činiteľmi; Jel'cinova éra dovŕšuje zmetnutie (ZSSR je rozpustený, štátna forma ateizmu sa končí). „Srdce sa povýšilo“ sa prejavuje naprieč celou líniou (ateistické vzdorovanie), no nikto „nevyužíva víťazstvo naplno“.

Koniec južných kráľov je postupný; Satanov zánik sa začal na kríži a napokon je poslaný do vyhnanstva na 1 000 rokov, a potom zomiera.

A videl som anjela zostupovať z neba; mal kľúč od bezodnej priepasti a vo svojej ruke veľkú reťaz. I chytil draka, toho starého hada, ktorým je Diabol a Satan, a zviazal ho na tisíc rokov; i vrhol ho do bezodnej priepasti, zavrel ho a zapečatil nad ním, aby už viac nezvádzal národy, dokiaľ sa nedovŕši tisíc rokov. A potom musí byť na krátky čas prepustený.

A videl som tróny a posadili sa na ne; a bol im daný súd. A videl som duše tých, ktorí boli s'atí pre svedectvo Ježišovo a pre slovo Božie, a ktorí sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijali jej znak na svoje čelá ani na svoje ruky; a ožili a kraľovali s Kristom tisíc rokov. Ale ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕšilo tých tisíc rokov.

Toto je prvé vzkriesenie. Blahoslavený a svätý je ten, kto má účasť na prvom vzkriesení: nad takými druhá smrť nemá moc, ale budú kňazmi Boha a Krista a budú s ním kraľovať tisíc rokov.

A keď sa dovŕši tisíc rokov, satan bude prepustený zo svojho väzenia a vyjde zvádzať národy, ktoré sú na štyroch končinách zeme, Góga a Magóga, aby ich zhromaždil do boja; ich počet je ako piesok mora. A vystúpili na šírú zeme a obkľúčili tábor svätých i milované mesto; ale od Boha zostúpil z neba oheň a strávil ich. A diabol, ktorý ich zvádzal, bol uvrhnutý do ohnivého a sírneho jazera, kde sú šelma i falošný prorok, a budú mučení dňom i nocou na veky vekov. Zjavenie 20:1–10.

V ďalšom článku budeme pokračovať v našich úvahách o južnom kráľovi v jedenástej kapitole Daniela, vo veršoch jedenásť až pätnásť.

Časopis The Time of the End bol vydaný v roku 1996 a predstavuje proroctvo z knihy Daniel, ktoré bolo odpečatené v roku 1989. Nedávno bol tento časopis prečítaný systémom ChatGPT, ktorý bol požiadaný, aby zhodnotil úlohu Ukrajiny v dejinách štyridsiateho verša, ako je to

znázornené v časopise. Nasleduje rozbor časopisu, ktorý je už tridsať rokov súčasťou verejného záznamu. Prvý úryvok zo spisov Ellen Whiteovej v časopise pochádza z Testimonies, zväzok 9, s. 11.

Prehľad: Ukrajina v prorockom rámci

V prorockom náčrte časopisu k Danielovi 11,40–45 sa o Ukrajine hovorí v súvislosti s rozpadom Sovietskeho zväzu a so zápasom medzi pápežstvom (kráľom severu) a ateistickým komunizmom (kráľom juhu). Ukrajina je predstavená ako kľúčové náboženské a geopolitické bojisko počas záverečných etáp zástupných vojen, osobitne vo vzťahu k Ukrajinskej katolíckej cirkvi a jej legalizácii po desaťročiach potláčania pod sovietskou vládou.

Časopis predstavuje Ukrajinu ako súčasť širšieho prorockého naplnenia Daniela 11:40 a opisuje zmietnutie kráľa juhu prostredníctvom spojenectva Vatikánu a Spojených štátov. Ukrajina je vykreslená ako dôkaz oslabovania sovietskeho ateizmu a znovuoživenia katolíckeho vplyvu vo východnej Európe.

Ukrajina vo vojne medzi kráľom Severu a Juhu

Časopis učí, že kráľ juhu je ateizmus, najprv stelesnený Francúzskom (1798) a neskôr sovietskym Ruskom. Kráľom severu je pápežstvo a Daniel 11,40 opisuje duchovnú vojnu, ktorá sa začala v roku 1798 a vyvrcholila rozpadom Sovietskeho zväzu v roku 1989. Ukrajina sa v tomto kontexte objavuje ako súčasť sovietskeho bloku, ktorý je zmietnutý v naplnení Daniela 11,40. Publikácia predstavuje rozpad Sovietskeho zväzu ako prvý krok v uzdravení smrteľnej rany pápežstva (Zjavenie 13).

Potlačenie Ukrajinskej katolíckej cirkvi (citované zdroje)

Časopis obsahuje svetskú dokumentáciu katolíckeho prenasledovania za sovietskej nadvlády.

Z časopisu Time Magazine, 4. decembra 1989:

„Po druhej svetovej vojne sa prudké, no spravidla menej krvavé prenasledovanie rozšírilo na Ukrajinu a do nového sovietskeho bloku, pričom postihlo milióny rímskokatolíkov a protestantov, ako aj pravoslávnych.“

Ukrajina je označená ako významná oblasť, v ktorej bol katolicizmus za komunizmu potláčaný.

Legalizácia Ukrajinskej katolíckej cirkvi

Jedným z hlavných bodov diskusie o Ukrajine je legalizácia dlho zakázanej Ukrajinskej katolíckej cirkvi.

Z časopisu Life, december 1989:

„V Československu boli nedávno vymenovaní traja noví katolícki biskupi. A tento mesiac sa Gorbačov počas návštevy Talianska stretne s pápežom Jánom Pavlom II. — pri prvom osobnom stretnutí predstaviteľov Kremľa a Vatikánu. Rokovania môžu viesť k legalizácii

dlhodobo zakázanej Ukrajinskej katolíckej cirkvi v ZSSR.“

Z U.S. News & World Report, 11. decembra 1989:

„Očakáva sa, že obnova náboženskej slobody bude zahŕňať aj zrušenie úradného zákazu päťmiliónovej Ukrajinskej katolíckej cirkvi, ktorá prežíva v podzemí od roku 1946, keď Stalin nariadil jej pohltenie Ruskou pravoslávnu cirkvou. Dosiahnutie legalizácie pre Ukrajinskú cirkev bolo jedným z hlavných cieľov pápeža.“

Časopis to predkladá ako dôkaz oslabovania ateistickej kontroly a obnovy katolíckej moci. Označuje sa to za priamy dôsledok diplomatického tlaku Vatikánu a ako mĺňnik v naplnení Daniela 11,40 sa uvádza Ukrajina ako viditeľný príklad toho, že pápežstvo znovu nadobúda vplyv na území bývalého komunistického bloku.

Ukrajina ako dôkaz postupu pápežstva

Kolaps komunizmu nielen ako politická zmena, ale ako duchovná porážka ateizmu, geopolitický postup pápežstva a začiatok návratu pápežstva k svetovej nadvláde. Ukrajina sa stáva prípadovou štúdiou demontáže sovietskeho náboženského útlaku a strategického víťazstva Ríma vo východnej Európe. Predstavuje viditeľný posun od vynucovaného ateizmu k obnoveniu katolíckej autority a legalizácia Ukrajinskej katolíckej cirkvi sa chápe ako prorocké potvrdenie, že kráľ severu zmietal kráľa juhu „ako víchrica“.

Ukrajina a širšia prorocká postupnosť

1. 1798 – Pápežstvo dostáva smrteľnú ranu.
2. 1917 – Ateizmus sa presúva do Ruska (bolševická revolúcia).
3. 1989 – Sovietsky zväz sa rozpadá.
4. Ukrajina – Katolícka cirkev legalizovaná.
5. Pápežstvo znovu nadobúda geopolitický vplyv.
6. Spojené štáty sa napokon dostanú pod pápežský vplyv (Daniel 11,41).
7. Celý svet nasleduje (Daniel 11,42–43).

Ukrajina zapadá do 3. až 4. etapy ako súčasť prechodu medzi sovietskym ateizmom a obnoveným pápežským vplyvom.

Zdroje citované v diskusii o Ukrajine

- Jeff Pippenger (primárny teologický rámec)

Duch proroctva

- Veľký spor
- Vybrané posolstvá
- Svedectvá pre Cirkev

Svetská tlač

- Časopis Time
- časopis Life
- U.S. News & World Report

Ukrajina sa spomína v súvislosti s:

- Povojnové katolícke prenasledovanie
- Podzemné prežívanie Ukrajinskej katolíckej cirkvi
- Diplomacia Gorbačova – Vatikánu
- Právne obnovenie katolíckej hierarchie

Zhrnutie úlohy Ukrajiny v spravodajníku

Ukrajina bola pevnosťou potláčaného katolicizmu pod sovietskym ateizmom. Legalizácia Ukrajinskej katolíckej cirkvi signalizovala oslabovanie kráľa juhu. Vplyv Vatikánu na Ukrajinu preukazoval znovuoživenie pápežstva a náboženský posun Ukrajiny slúžil ako hmatateľný dôkaz toho, že sa naplňal Daniel 11,40. Udalosti súvisiace s Ukrajinou tvorili súčasť prvého kroku v uzdravovaní smrteľnej rany pápežstva. Ukrajina sa preto nepredstavuje ako izolovaná politická udalosť, ale ako prorocký medzník v rámci záverečných pohybov Daniela 11.